NAŠEPTÁVAČOVA HRA
THRILLER
Donato CARRISI

NAŠEPTÁVAČOVA HRA

Copyright © 2018 by Donato Carrisi

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Monika Štefková, 2022
Cover © Sabina Chalupová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2990-6 (pdf)

NAŠEPTÁVAČOVA HRA

Donato Carrisi

VENDETA

Věnuji Antoniovi,
svému synovi, svému pokračovateli,
a
Luigimu Bernabòovi, svému příteli.

Příchozí hovor na číslo policie byl zaznamenán v devatenáct hodin a čtyřicet sedm minut, dne 23. února. Ženský hlas se z mobilu rozrušeně dožadoval, aby byla vyslána hlídka k opuštěnému statku, nacházejícímu se zhruba patnáct kilometrů od města.

V tu chvíli nad oblastí řádila divoká bouřka.

Když se operátor zeptal na důvod nouzového volání, žena odpověděla, že jí na pozemek vnikl neznámý muž. Byl venku, v dešti, ve tmě. Manžel vyšel ven, aby ho přiměl k odchodu, ale nezvaný host o tom nechtěl ani slyšet.

Nehnutě stál a mlčky upíral pohled na dům.

Žena nebyla schopná neznámého muže popsat, protože z místa, kde stála – svůj podíl na tom měla i clona padající vody –, jen stěží rozpoznávala jeho siluetu v záři blesků. Oznámila, že přijel ve starém zeleném kombíku, a nakonec dodala, že jsou její dvě holčičky vyděšené.

Operátor si zapsal udanou adresu a ubezpečil ji, že někoho vyšle zkontrolovat situaci, zároveň ji ale informoval, že jsou kvůli nepříznivým meteorologickým podmínkám

zahrnuti tísňovými voláními ohlašujícími dopravní nehody a záplavy. Takže bude muset mít trpělivost.

První hlídka se uvolnila teprve v pět ráno následujícího dne – dobrých devět hodin po telefonátu. Strážníkům trvalo dost dlouho, než se ke statku dostali, mimo jiné proto, že se v noci rozvodnil potok, který na několika místech zaplavil vozovku.

Scéna, která se dvojici policistů krátce po svítání naskytla, byla poklidná.

Typické dřevěné venkovské stavení natřené na bílo, s přiléhajícím skladištěm na úschovu jablek. Na prostranství vrhal svůj stín obrovský fíkovník egyptský. Na verandě stálo houpací křeslo a o kůlnu na nářadí byla opřená dvě totožná růžová kola. Poštovní schránku rumělkové barvy označoval nápis ANDERSONOVI.

Nic, co by věstilo cokoli zlého. Snad kromě ticha, přerušovaného jen neustálým štěkotem voříška, který byl dlouhým vodítkem přivázaný k boudě.

Strážníci na obyvatele statku hlasitě volali, ale nedostali žádnou odpověď. Vzhledem k tomu, že nikdo nebyl doma, usoudili, že už na místě nejsou potřeba. Ale předtím než se otočili na podpatku a odjeli, jeden z nich pro jistotu vyšel po schůdcích verandy a zaklepal na vchodové dveře. Všiml si, že jsou pouze přivřené. Nakoukl dovnitř a spatřil obrovský nepořádek.

Poté co policisté požádali přes vysílačku centrálu o povolení, vešli dovnitř na kontrolu.

Našli tam převrácené stoly a židle, rozbité vybavení a vrstvu skleněných střepů na podlaze. Ale nahoře byla situace ještě horší.

Všude byla krev.

Načervenalá tekutina, nyní už sražená, se v ložnici nasákla do polštářů a přikrývek. Stříkance potřísnily

předměty každodenní potřeby – pantofel, kartáč, obličeje panenek v dětském pokoji. Byly tu i dlouhé táhlé stopy na podlaze a otisky rukou na zdech, známky zoufalého pokusu o útěk. Zkrátka dějiště krveprolití. Ale strážníky obzvlášť rozrušilo především to, co nenašli.

Chyběla tu těla.

V tom domě zbyly po čtyřech členech rodiny – otci, matce a osmiletých dvojčatech – jen fotky, buď zarámované, nebo pověšené na stěnách. Z těch usměvavých snímků Andersonovi pravděpodobně přihlíželi vlastnímu masakru.

Kolem osmé hodiny ráno do toho odlehlého venkovského kraje najela policie v plné síle.

Zatímco týmy průzkumníků, posílené psy na vyhledávání mrtvol, pročesávaly okolní pozemky a každou skulinu, aby našly případné ostatky, forenzní technici zkoumali chaos uvnitř statku ve snaze zrekonstruovat, co se tam odehrálo.

Současně se rozjel velkolepý hon na člověka.

Pozornost se upínala k neznámému muži, o němž se po telefonu neurčitě zmiňovala paní Andersonová. Bylo známo pouze jeho pohlaví. Žádný popis, byť povšechný, ani detail, jenž by mohl nějakým způsobem vést k jeho identifikaci.

Jediná dostupná informace se týkala starého zeleného kombíku, o němž se žena zmínila. Ale jelikož neudala ani espézetku, ani model auta, nebylo možné považovat tento poznatek za skutečnou stopu.

Před polednem se skrovná zpráva o tom, co se stalo a co se stále ještě dělo, dostala do médií. Stačila k tomu, aby podnítila zvědavost veřejnosti.

Než nastala doba večeře, Karl, Frida a malá Eugenia s Carlou přestali být anonymní rodinkou a stali se

protagonisty případu, jenž už v té době udržoval v napětí miliony lidí po celé zemi.

Záhada zmizelé rodiny.

Historka byla ještě lákavější díky tomu, že se Andersonovi přestěhovali na venkov a vzdali se veškerých technologií. Neměli elektřinu, internet ani telefon. Jedinou výjimku tvořil mobil, který měl sloužit pouze při krizových situacích a který skutečně využili jen jedinkrát, aby si přivolali pomoc.

Nemnohé a temné detaily, jež byly o případu známé, doprovázené jistotou, že existuje volně se pohybující monstrum, stačily k tomu, aby se veřejným povědomím začal šířit hluboký a iracionální strach. Nikdo nebyl ušetřen obav, že by se událost mohla nějakým způsobem opakovat. Celá společnost vyžadovala rychlé ukončení vyšetřování, samozřejmě včetně dopadení viníka.

Ale odpovědi, jež by přesahovaly prostá a zřejmá fakta, policie zkrátka neměla. Navzdory všem prostředkům a lidem, kteří byli do akce zapojeni, došli vyšetřovatelé pouze k tomu, že vrah využil zeleného kombíka, aby si odvezl mrtvoly s sebou – a jen Bůh věděl na co.

To bylo příliš málo na to, aby mohli doufat v rychlý závěr.

Vyšetřovatelé považovali za pravděpodobné, že muž, jenž vtrhl Andersonovým do domu, se auta už zbavil, ale stejně se pokoušeli inkriminovaný vůz vypátrat v záznamech silničních kamer, jež byly nahrány před telefonátem paní Andersonové i po něm. Spoléhali se na to, že jelikož je model automobilu staršího data, neunikne pozornosti. Navíc byla zřízena speciální linka, na niž se lidé měli obrátit v případě, že spatřili nějaký starý zelený rodinný vůz. Jak se dalo předpokládat, linka byla zavalena spoustou většinou nepodložených hlášení.

Až na jedno.

V pozdním odpoledni nahlásil anonym zelený Volkswagen Passat z roku 1997, který byl zaparkovaný poblíž starých jatek, uvnitř vyřazeného skladiště. Když šli strážníci spolu se psovody automobil zkontrolovat, přes okýnka zpozorovali notné množství krve, jíž byly nasáklé potahy.

Otevřeli dveře prostorného kufru a připravovali se na příšerné odhalení, ale po tělech opět ani stopy.

Zatímco se policisté chystali uzavřít okolí, aby mohli na nové místo činu pustit forenzní techniky, psi se najednou rozštěkali.

Zaznamenali v budově jatek něčí přítomnost.

Během méně než půl hodiny byla celá čtvrť zabezpečena ochranným kordonem. Chvíli na to vnikly do komplexu speciální jednotky. Šlo o operaci ve velkém stylu, s desítkami perfektně vybavených mužů. Týmy se rozdělily, pročesaly každý prostor, každou představitelnou skrýš. Po tom opuštěném místě se rozléhal těžkopádný dusot vysokých bot, štěkot psů a hulákání příslušníků jednotky. Dokud jeden z policistů vysílačkou nenahlásil „něco ve třetím patře". Na určené místo se seběhly všechny týmy.

V tmavé místnosti, mezi starými počítači a dalšími nefunkčními elektronickými zařízeními, byl muž.

Stál, podivně nehybný a otočený ke stěně tvořené černými monitory. Neměl na sobě oblečení. Dal ruce vzhůru na znamení kapitulace a pomalu se otočil k policistům, kteří na něj mířili útočnými puškami a oslepovali ho svými výkonnými baterkami.

Kromě toho, v jak podivném doupěti se ukrýval, policisty okamžitě zarazily dvě věci. Nebylo možné určit jeho věk. A jeho tělo bylo kompletně pokryté tetováním, včetně obličeje a oholené lebky.

Čísly.

Muž nekladl odpor, nechal se spoutat bez jediného slova. Vedle něj ležel malý zakrvavený srp. Pravděpodobně vražedná zbraň.

Zadržení hlavního podezřelého se uskutečnilo zhruba osmačtyřicet hodin po telefonátu, v němž paní Andersonová žádala o pomoc. Po prvotní dezorientaci vyšetřovatelů přišlo rychlé a nečekané vyřešení případu – přestože vzešlo z náhodné hlášky.

Šéfka policie veřejně poděkovala onomu bezejmennému občanovi za to, že posloužil spravedlnosti, a před lesem mikrofonů ohlásila, že byla vyhrána další bitva proti zlu. Strašlivou smrt Andersonových už všichni brali jako fakt, přestože chyběla těla. Ale dopadením potetovaného muže byl znovunastolen pořádek a bezpečnost a občané si mohli úlevně oddechnout.

Čas vyšetřování se konečně uzavřel a teď, jak se slušelo, měl přijít čas soucitu a modliteb za oběti, ať už se nacházely kdekoli.

Nikdo si ani nedokázal představit, že naopak započalo období strachu.

ENIGMA

1

Dopis přišel včas, jako každý únor.

Obsah byl pokaždé víceméně totožný. Informovali ji, že klinický obraz zůstal beze změn a že momentálně nic nenapovídá tomu, jakým směrem se bude vyvíjet. Ten, kdo dopis sepisoval, text pokaždé zakončoval touž větou.

„Celkový stav pacienta zůstává i nadále nezvratný."

Ta věta byla nepřímou výzvou k rozhodnutí, jestli o další rok prodlužovat asistované dýchání a umělé vyživování, anebo tento vegetativní život jednou provždy ukončit.

Mila vložila dopis do šuplíku a pozvedla zrak k panoramatu za kuchyňským oknem. Zapadající slunce nabývalo v odrazu na jezeře zvláštních šedivých tónů a pár metrů od mola naháněla Alice na trávníku obehnaném stromy listy ve větru. Dvě lípy, které se tyčily nad domem, už dávno svlékla zima. Kdo ví, odkud se to suché listí tedy bralo – možná sem doletělo z hustého lesa, který obklopoval průzračnou hladinu zelené vody.

Alice na sobě měla tlustý svetr a šálu, která vlála ve vzduchu spolu s jejími zrzavými vlasy. Její dech se srážel zimou, ale vypadala šťastně. Mila si mezitím užívala tepla domova. Připravovala dušenou zeleninu k večeři a v troubě se pekl jablečný koláč, který vyplňoval místnost sladkou vůní po cukru a skořici. V posledních měsících v sobě objevila netušené vlohy. Ona, která považovala jídlo za pouhý způsob, jak dodat organismu energii, teď byla dokonce schopná vytáhnout z něj nějakou chuť. Alici to bezpochyby překvapovalo víc než ji, protože vaření byla činnost, již provozovaly jiné matky, ne ta její.

V posledním roce nastalo mnoho změn. Nejednalo se pouze o zavedení nových návyků, ale o počátek nového života.

Během posledního vyšetřování, jímž se Mila zabývala, byla ve vážném ohrožení.

Myšlenka na smrt ve službě pro ni předtím nepředstavovala žádný problém. Jedná se o riziko, s nímž musí každý policista počítat. Ale poté co se té možnosti přiblížila, změnila názor. Najednou byla donucena položit si banální otázku, nad níž nikdy předtím nepřemýšlela.

Kdyby umřela, co by se stalo s Alicí? Už tak bylo pro její dceru těžké vyrůstat bez otce.

Proto došla k rozhodnutí odložit uniformu. Teď už se zdálo, jako by od doby, kdy byla Mila Vasquezová plně oddaná své misi – hledat pohřešované –, uplynulo celé století.

Nikdy se nepovažovala za obyčejného poldu. Především nebyla obyčejným člověkem, jinak by se nerozhodla jít lovit stíny.

Když bylo Mile kolem šestnácti let, všimla si, že je jiná: na rozdíl od všech, které znala, nedokázala pociťovat empatii. Dlouhou dobu to bylo něco, za co se styděla, co

jí bránilo vstupovat do vztahů a vrhalo na ni pochybné světlo. Asi v pětadvaceti v sobě nalezla odvahu promluvit si o tom s jedním psychiatrem a ten dal její poruše jméno: *alexitymie*. Jednalo se o jakýsi emoční analfabetismus. V praxi Mila nebyla schopná navázat s ostatními emocionální vztah ani neuměla určit či popsat vlastní city. Bylo to tedy, jako by žádné neměla.

Někdy bývá porucha nazývána „zmražená duše".

Mila časem pochopila důvod toho temného daru. Uvědomila si, že představuje jakýsi portál, tajný vstup do dimenze tvořené stíny a zlovůlí. Jakmile se ten průchod otevřel, nedal se znovu zavřít.

Protože pocházím z temnoty. A sem tam se do ní musím vrátit…

Jakožto policistka považovala tento stav za cenného spojence, protože jí umožňoval zabývat se případy s jasným odstupem. To pro ni bylo užitečné především u zmizení nezletilých, kde zvýšený stupeň emoční účasti bránil vyšetřovatelům v objektivitě: kolegové byli často v pokušení všeho zanechat, aby se vyhnuli odhalení příšerné skutečnosti, která se skrývala na konci téměř každého vyšetřování.

Mila to věděla: hledat pohřešované dítě bylo jako sledovat černou duhu. Na konci člověka nečekal hrnec se zlatem, ale jen tiché monstrum lačnící po krvi a nevinnosti.

Alexitymie byla jejím prokletím a současně i brněním. Nebylo to ovšem zadarmo.

Absence empatie ji nebezpečně přibližovala k monstrům, která se živí utrpením svých obětí, aniž by s nimi soucítila. Aby se od nich Mila odlišila, často využila tajné pomoci žiletky. Díky mírnému sebepoškozování mohla prožívat bolest druhých. Jizvy, které pokrývaly její tělo,

ve skutečnosti svědčily o tom, že se vytvářením empatického spojení neustále snažila vcítit do pohřešovaných, po nichž pátrala. Fyzická bolest nahrazovala bolest duševní a ona se za svoji netečnost cítila méně provinile.

Jediné období, kdy znovu něco pocítila – něco lidského –, bylo, když čekala Alici. Šlo o emocionální zkušenost, která – bohužel pro obě – skončila porodem.

Mila následně nikdy nedokázala zastávat roli matky, ani dobré, ani špatné. Zkrátka a dobře jí k tomu scházely prostředky. Její péče o Alici se příliš nelišila od té, kterou by člověk věnoval rostlině. I přesto se o dceru starala tím nejlepším možným způsobem – možným pro ni, samozřejmě.

To vše už ovšem patřilo minulosti.

Zhruba před rokem se Mila rozhodla, že nastal čas napravit patovou situaci srdce a duše. Pronajala si dům u jezera a utekla s Alicí před světem.

Nebylo to snadné. Obě si nejdříve musely zvyknout na přítomnost té druhé. Ale krůček po krůčku začaly zjišťovat, že si nejsou úplně cizí. Přestože Mila musela často odolávat pokušení odebrat se do horní koupelny, vybalit jednu ze žiletek ukrývaných ve skříňce za zrcadlem a způsobit si zranění na již poznamenaném místě na těle. Zkrátka vydolovat ze sebe spolu s krví i bolest, díky níž by se cítila jako člověk, protože někdy se tak necítila.

Teď, za tuhého únorového večera, Mila pozorovala, jak si její dcera sama hraje na trávníku, a nemohla se ubránit otázce, kolik z ní v Alici je. Oslavila už desáté narozeniny. Zanedlouho v jejím životě vyvolají hormony revoluci. Beze smutku a s vědomou nemilosrdností odvrhne nevinné hry. I ona, ostatně jako všichni, najednou zapomene, co to znamená být dítětem. Zároveň ovšem,

jak dospělí dobře vědí, na ty dny bude s nostalgií vzpomínat do konce života.

Ale její matka se obávala něčeho dočista jiného.

Mila se strachovala, že s pubertou – jak to proběhlo u ní – se dostaví i zmrazení duše. Neexistovaly vědecké důkazy, že by alexitymie byla dědičná, ale kazuistika tomu napovídala. Nebo Alice mohla být po otci, a ani to Mila nemohla přijmout.

Ten muž ne. On ne, řekla si, když si vzpomněla na dopis z kliniky.

Nikdy nevyslovovala jeho jméno. To jméno si nezasloužilo ani pouhé pomyšlení. Ani Alice ho nikdy nevyřkla.

Jako by ji přivolal matčin pohled, holčička se na ni otočila. Mila jí přes okno posunkem naznačila, aby šla dovnitř.

„Ve stromě mají doupě veverky," oznámila promrzlá Alice, když překročila práh.

Mila jí přes ramena přehodila pléd, protože na ní ulpěla venkovní vlhkost. Jiná matka by dceru přivítala v teplém objetí. Ale Alice neměla jinou matku, měla ji. „Žádná stopa po Finz?" zeptala se jí.

Alice pokrčila rameny.

Dceřin nezájem o nedávné zmizení kočky dělal Mile starosti. Mohla to být známka alexitymie?

„Co máme k večeři?" zeptala se holčička a změnila téma.

„Dušenou zeleninu a jablečný koláč."

Alice na ni zvědavě pohlédla. „Když sním zeleninu, můžu si koláč odnést do skrýše?"

Tak říkala úkrytu z přikrývek, který si postavila na vrcholu schodiště. Trávila tam spoustu času; četla si ve

světle baterky a poslouchala hudbu na starém iPodu – v poslední době byla posedlá Elvisem Presleym.

„Uvidíme," řekla Mila, která nikdy nejednala neuváženě, pokud se jednalo o povolování výjimek z pravidel domácnosti.

„Myslíš, že tenhle víkend přijede?"

Ta otázka ji vykolejila. V minulosti se na to ptala zřídkakdy, ale za poslední měsíc už *ho* zmínila potřetí. Kdo ví, proč si Alice vzala do hlavy, že je přijede navštívit její otec. Mila jí vysvětlila, že se to nestane, že je řadu let v kómatu a že už se neprobudí. Alespoň ne v tomto životě. Možná v pekle. Ale Alice měla utkvělou myšlenku, že se dřív nebo později ukáže a že budou společně trávit čas, jako skutečná rodina.

„To se nestane," řekla Mila poiksté a viděla, jak dceři v očích vyhasíná malá jiskřička.

Alice se zachumlala do plédu a šla se posadit do starého křesla vedle krbu. Nikdy nenaléhala.

Mila znala věci, o nichž by radši neměla tušení, věci, které by nikdo znát neměl. Nevyslovitelné věci o lidských bytostech. Věci o zlu, které lidé páchají na svých bližních. A Alice se nesměla dozvědět, že do kategorie sadistů spadá i její otec, na to bylo příliš brzy.

Bývalá policistka si stanovila, že její dcera se o zločinu, jenž se skrýval za jejím narozením, ale i o zlu, které panuje ve světě, dozví co možná nejpozději.

Musela ji chránit.

Jelikož nemohla zavřít portál vedoucí do temné dimenze, spálila mosty s minulostí. Přestože v nočním stolku u postele pořád uchovávala pistoli, lovit už nikoho nemusela.

Vsugerovala si, že pokud nebude hledat temnotu, temnota už nebude vyhledávat ji.

Ale zatímco nad těmito věcmi přemýšlela, její pohled zaznamenal jakousi změnu v krajině za oknem. Slunce už skoro zapadlo, ale Mila ho viděla, jak se slabě odráží od předního skla neznámého tmavého sedanu, který projížděl po cestě kolem jezera.

Pocítila známé šimrání na spodní části krku. A zároveň se jí zmocnila předtucha, že ta nečekaná návštěva nepřináší nic dobrého.

Sedan s tmavými skly se zastavil na prostranství před domem, vedle jejího hyundaie. Zůstal stát na místě, se zapnutým motorem.

Mila té scéně přihlížela za francouzským oknem a pár vteřin se nic nedělo. Pak se zadní dvířka automobilu otevřela a ona uviděla, jak z nich vystupuje Joanna Shuttonová.

Žena posunkem naznačila řidiči, který ji přivezl, aby zůstal v autě. Upravila si dlouhé blonďaté vlasy, jež jí měkce dopadaly na ramena v kabátu velbloudí barvy. Pak se vrávoravě vydala ke vchodu, protože se jí jehlové podpatky bořily do vlhkého trávníku.

Jestliže se Sudí obtěžovala dojet až sem osobně, tak musí jít o něco fakt velkého, pomyslela si Mila Vasquezová.

Nesla tenkou složku.

Když Mila otevřela dveře, předběhl Sudí obláček parfému nesený větrem. Na chvíli se cítila trapně, že ji přijímá v teplákové soupravě a froté podkolenkách.

Shuttonová jí věnovala vyčítavý pohled a nucený úsměv. „Nechtěla jsem přijít nevhod," ospravedlnila se nepřesvědčivě. „Dala bych ti vědět, ale nepodařilo se nám zjistit tvoje nové číslo."

„My telefon nemáme."

Sudí se na ni podívala, jako by zrovna zaklela, ale zdržela se poznámek.

Mila se mezitím nepohnula ze dveří. Chtěla dát okamžitě na srozuměnou, že mezi jejím předešlým a nynějším životem existuje jistá hranice, přes kterou se jen těžko něco dostane.

Shuttonová si na pár okamžiků udržela svůj zatvrzelý pohled. Šéfka oddělení federální policie byla odhodlaná žena, která si povýšenecké chování nenechávala líbit. Byla ale také dostatečně inteligentní na to, aby věděla, kdy vyjednávat. Koneckonců, i proto jí říkali „Sudí".

„Vážila jsem dlouhou cestu, Vasquezová. Proto mi prosím, předtím než mě vyhodíš, nabídni alespoň šálek čaje."

Mila na ni zírala. Rozhodla se, že Shuttonovou vyslechne, ale znovu si svatosvatě přísahala, že se nenechá do ničeho zaplést, a jakmile dopije čaj, pošle ji tam, odkud přišla.

Po chvíli vypnula plyn pod dušenou zeleninou, a jelikož musela večeři odložit, přikryla hrnec pokličkou. Poté vytáhla z trouby jablečný koláč a dala ho vychladit na parapet. Pak poslala Alici do horního patra.

„Proč tady nemůžu zůstat?" protestovala. Návštěvy nikdy nepřijímaly a přítomnost neznámé osoby v domě byla poměrně lákavou novinkou.

„Protože chci, aby sis napustila horkou vanu," nařídila jí matka. „Zítra musíš do školy."

„Můžu předtím ve skrýši chvíli poslouchat Elvise?"

„Můžeš," souhlasila, protože se chtěla především přesvědčit, že Alice neuslyší nic z toho, co jí Shuttonová přišla říct.

Když se Mila s těmihle drobnými mateřskými povinnostmi vypořádala, vrátila se s šálkem vařícího čaje za Sudí. Podala jí ho, ona si trochu usrkla a ihned ho

položila na stolek před pohovkou, na níž seděla. Tajemná složka, kterou přinesla s sebou, ležela stále ještě uzavřená vedle ní.

„Je to tu moc pěkné," řekla, zatímco se rozhlížela kolem.

Oheň v krbu praskal a propůjčoval rustikálnímu prostředí přívětivou jantarovou barvu.

„Můj otec byl vášnivý rybář, vlastnil chatu u jezera, a když jsme byly já a sestra malé, nutil nás trávit nekonečné víkendy uprostřed lesů."

Mila si Shuttonovou za nic na světě nedokázala představit v turistických kalhotách a pohorkách. Možná byla její ženskost tak výbušná proto, že měla otce, který toužil po synovi.

„My s dcerou na ryby nechodíme, jsme vegetariánky."

Sudí přijala odpověď bez reakce. Mila ji tiše pozorovala a říkala si, kdy přestane otálet a poprosí ji o laskavost, kvůli níž se tam vypravila.

„Víš, že mě tvoje rozhodnutí všechno hodit za hlavu dost překvapilo?" pokračovala Sudí. „Měla jsem za to, že policajti jako ty bez terénu nevydrží."

„Chyběla jsem vám na oddělení?" provokovala ji Mila, která si teď mohla dovolit být drzá.

„Spoustě lidí bylo líto, že jsi musela odejít."

„Vám ne."

„Ne," přiznala Shuttonová bez problému.

Pořád ještě žádná zmínka o té složce, povšimla si Mila. Jestliže Sudí dál chodila okolo horké kaše, bylo to proto, že si nemohla dovolit odejít se zápornou odpovědí. Milu zajímalo, jaký má její host plán.

„Nevidím tady žádnou televizi," řekla Sudí a ukazovala na nábytek.

Mila jí to potvrdila zavrtěním hlavy.

„Ani internetové připojení?“ zeptala se Shuttonová udiveně.

„Máme knihy. A rádio.“

„Tak to jsi určitě slyšela zpravodajství z posledních dvou dní.“

Než Mila něco řekla, Shuttonová ji předběhla vyřčením jména.

„Anderson… Říká ti to něco?“

„Máte toho potetovaného muže, myslela jsem, že tím to skončilo.“

Sudí se mírně usmála a změnila pozici překřížených nohou. „Na místě činu a v autě podezřelého je dost krve na to, abychom mohli předpokládat nějaký masakr,“ řekla s ostentativní jistotou. „Skutečnost, že dotyčný měl u sebe doličnou zbraň, prokurátorovi velmi usnadnila práci: bez váhání vznesl obvinění z mnohonásobné vraždy.“

„Myslím, že v tuhle chvíli už vašeho muže z průšvihu, do kterého se dostal, žádný advokát nevyseká,“ prohlásila Mila, aby záležitost smetla ze stolu. „Tak čeho se bojíte?“

„Není to tak jednoduché,“ řekla Shuttonová. „Na místě, kde jsme ho zadrželi, bylo skládací lůžko a nějaké oblečení, cestovní vařič a jídlo v konzervách. Žil jako vagabund, mezi starými počítači. Kvůli tomu a kvůli číslům mu média začala říkat ‚Enigma‘.“

„Kde je vzal?“

Milina otázka Shuttonovou vykolejila. „Co?“

„Ty počítače.“

„Co na tom sejde? Někde je posbíral, v kontejnerech nebo v opuštěných kancelářích v okolí starých jatek: to místo vypadá jako nějaká skládka elektronického zařízení.“ Shuttonová si znovu usrkla čaje, ale jen aby si zklidnila nervy. „Média kolem toho chtějí vystavět příběh, ale

já nedovolím, aby se z nějakýho cvoka, co chodí po ulici v alobalový čepičce, aby mu mimozemšťani nemohli číst myšlenky, stala celebrita."

Mile hned došlo, že Shuttonová nemluví o skutečném problému. Bylo tu něco dalšího, co policejní šéfce dělalo starosti. „Vy ještě nevíte, kdo to je, že ne?"

Sudí přikývla. „Nenašli jsme žádnou shodu ani s datovými bankami, ani v archivu otisků, ani v databázi DNA. Ale opravdová záhada je tohle: potom co jsme zveřejnili informaci o tetování, se nikdo nepřihlásil, aby ho identifikoval. Ba co víc, nikdo ho nikdy neviděl, věřila bys tomu?" Shuttonová se začala rozohňovat. „Jak může chlápek pokrytej od hlavy až k patě číslama – včetně chodidel a dlaní – projít naprosto bez povšimnutí?" Poté začala postupně uvádět: „Nikdo ho nikdy neviděl, nikdo ho nikdy nevyfotil, a to ani neúmyslně. Nikdy ho nezachytily bezpečnostní kamery, který jsou teď ve městě na každým rohu. Mimo sklad, kde jsme ho po anonymním telefonátu zadrželi, po něm není ani stopy. Odkud se vyloupnul? Proč se tam schovával? Kde bral věci, co potřeboval? Jak si sakra obstarával jídlo? A jak se mu podařilo bejt po celou tu dobu neviditelnej?"

„A samozřejmě nemluví," uzavřela to Mila.

„Od té doby, co jsme ho dopadli, ani slovo."

„Takže hrozí, že se těla Andersonových nikdy nenajdou…"

Shuttonová pár vteřin mlčela. Ticho mělo podtrhnout skutečnost, že se Mila trefila do černého.

„Ta čísla jsou jediný prostředek, který máme," připustila Sudí.

Konečně vzala do ruky složku, otevřela ji a začala na stolku před Milou rozprostírat fotky mužova těla, které byly čím dál detailnější.

„Víme, že si je vytetoval sám. Ze stáří použitého inkoustu také vyplývá, že si je pořizoval postupně… Momentálně se snažíme pochopit, jestli se v těch sekvencích ukrývá nějaký význam, nebo se jedná pouze o výplod absurdní obsese."

Mila vytušila, že navzdory tomu, že se Shuttonová pokouší muže vydávat za blázna, má strach, co může být doopravdy zač. „Snaží se někdo načrtnout jeho psychologický profil?" Bývalou policistku překvapil zvuk vlastního hlasu, když ten dotaz kladla. Sama sobě přísahala, že se do případu nenechá zaplést, ale její instinkt lovkyně získal na okamžik navrch.

Shuttonová to drobné podvolení vnímala jako bod ve svůj prospěch a rychle odpověděla. „Na základě množství stop, které po sobě zanechal a které ho bez sebemenšího stínu pochybnosti usvědčují, bychom mohli uvažovat o neorganizovaném jedinci, jenž jednal zkratkovitě… Ale je tak chladný, netečný, *vyrovnaný*. A je natolik poslušný a klidný, až by si člověk myslel, že všechno od začátku předvídal, a že zatímco my se o něm snažíme něco pochopit, on se nám vysmívá."

Mila začala zkoumat fotky na stole, aniž je brala do rukou. Čísla, maximálně dvouciferná, pokrývala téměř každý milimetr mužovy pokožky. Měla různé rozměry. Některá byla malá, jiná velká či výraznější.

V té po léta opakované činnosti byl systém, úzkostlivá pečlivost, jež ji hluboce znepokojovala. Není to obyčejný psychopat, řekla si. A po zádech jí přejel mráz.

„Proč jste přišla za mnou?" zeptala se a odvrátila pohled od fotografií na stole, jako by se jich chtěla zbavit. „Nechápu, jak bych vám mohla být užitečná."

„Poslouchej, Vasquezová…"

„Ne, nebudu poslouchat," odsekla Mila ostře a zarazila tak jakékoli vyjednávání již v zárodku. „Už vím, co máte za lubem: potřebujete někoho, kdo vám pomůže najít těla Andersonových. Třeba někoho, kdo hledal pohřešované a před časem se stáhl do ústraní a kdo nemůže příliš poškodit reputaci policie v případě, že selže." Koneckonců policistka, která svoje poslední vyšetřování přežila jen zázrakem, se k odpoutání pozornosti médií hodila dokonale. Mile z toho bylo zle. „Jestli jste to ještě nepochopila, paní Shuttonová, já vám pomáhat nehodlám. Protože s tímhle hnusem už jsem nadobro skoncovala."

„Já po tobě nechci, abys hledala Andersonovy," upřesnila Sudí s klidem.

Mila byla zaskočená.

„Vasquezová, já jsem sem přijela proto, že ty jsi nejspíš jediná, kdo nám může odhalit Enigmovu identitu."

Mila nevěděla, co říct. Shuttonová se mezitím začala přehrabovat ve fotografiích.

„Mezi vytetovanými čísly jsme našli i jedno slovo. Na levé paži, zamíchané mezi sekvencemi a v úkrytu loketní jamky, stálo…"

Jakmile Sudí vylovila tu správnou fotku, podala ji Mile. Ta si ji po krátkém zaváhání vzala a zůstala na ni zírat jako opařená.

Čtyři písmena. Jedno jméno. To její.

2

Jelikož Mila věděla, že nebude moct usnout, strávila celou noc schoulená na téže pohovce, na níž jí o pár hodin dříve Joanna Shuttonová vmetla do tváře pravdu, kterou by nejraději neznala.

„Ty jsi nejspíš jediná, kdo nám může odhalit Enigmovu identitu."

Slova Sudí stále rezonovala v pokoji.

„Nebudeš se s ním muset setkat," ujistila ji hned. „Postačí, když si vyslechneš shrnutí toho, co o něm víme, a řekneš nám, jestli ti to něco říká, nebo ne – pak na tuhle záležitost můžeš zapomenout."

„Jak si můžete být tak jistí, že jde zrovna o moje jméno?" protestovala. „‚Mila' může znamenat tisíc dalších věcí, stejně jako ta čísla, u kterých zatím nevíte, co symbolizují."

„Třeba se pleteme, ale máme povinnost to aspoň zkusit."

Tím, že se Shuttonová dovolávala jejího smyslu pro povinnost, udeřila hřebíček na hlavičku.

Mila sledovala, jak oheň v krbu pomalu dohořívá, dokud úplně nezhasl a nenechal ji v chladu, který tak důvěrně znala.

Do ticha domu tlumeně pronikaly zvuky lesa. Šum větru, který hýbal listovím, aby se dostal skrze stromy, a v dálce líná ukolébavka vln, jež se střídaly u břehu jezera.

Alice vytušila, že tady něco nehraje, a vypadala rozrušeně. Mila se cítila provinile. Proto jí dovolila spát ve skrýši z přikrývek spolu s baterkou, oblíbenými knihami a iPodem s Elvisem, obklopená uklidňujícími úsměvy plyšáků.

Temnota se ji vydala hledat. A Mila musela učinit rozhodnutí, které se týkalo i její dcery. Rozhodnutí, které by případně mohla vzít zpátky.

Do té doby šlo všechno jako po másle, proč jen Shuttonové otevírala dveře? Spolu s ní si vpustila do domu i bezejmennou přítomnost, která se živila hněvem a křikem nevinných obětí a která, což se dalo předpokládat, neměla v úmyslu odejít. Mila ji viděla i teď, jako stín mezi ostatními stíny pokoje. A nevěděla, jak ji zahnat.

Neznámý, který zmasakroval Andersonovy, si vytetoval její jméno.

Ta myšlenka ji mučila. Neznervózňoval ji ani tak význam toho gesta, jako spíš samotný akt značkování kůže. Kolikrát Mila zabořila čepel do vlastního masa ve snaze vykřesat v sobě lidský cit, bolest, která by imitovala soucit a lítost, jež nebyla schopná prožívat? Podobnost, ba co hůře spřízněnost, která ji se zrůdou spojovala, ji děsila.

To nemůže být náhoda. *On to ví*. To proto se mě do toho snaží zatáhnout?

V mysli se jí kupily otázky a pochybnosti. Její vnitřní hlas jí říkal, aby to nechala plavat, aby zapomněla na slova Shuttonové i na celý případ, aby se znovu ponořila do absolutní izolace, kterou si pro sebe a svou dceru zvolila, a žila dál svůj nový život. Do toho, aby se šla podívat, co se skrývá za Enigmovou hádankou, ji stejně nikdo nemohl nutit.

Protože jedním si Mila byla jistá: to tetování byla pozvánka.

Nenechám se nachytat, říkala si. Představa, že s tím mužem bude mít něco společného, byť se s ním nebude muset potkat, ji extrémně zneklidňovala.

Ale byla tu i část jejího já, iracionální a hluboce skrytá, která ji postrkovala opačným směrem a toužila léčku odhalit.

Chci vidět, co je za oponou, podívat se kouzelníkovi do očí a prokouknout trik.

Ozývalo se v ní temné volání, vnímala ho naprosto jasně, a ať se snažila sebevíc, nedokázala ho ignorovat. Protože jakkoli Mila zvládala držet svoji druhou povahu na uzdě, pořád ještě si ji neuměla zcela podmanit.

S přicházejícím úsvitem se rozplynuly stíny a stejně tak i poslední snahy o vzdor. Přestože Mila dlouho ponocovala, měla jasnou mysl a byla si vědoma toho, že i kdyby Enigmův vzkaz ignorovala, ona záležitost by si stejně našla způsob, jak ji vytáhnout z bezpečného doupěte, které s takovým úsilím vybudovala na břehu jezera, chráněného a uklidňujícího jako Alicina skrýš z přikrývek. To už se celé věci mohla rovnou postavit čelem.

Řekla si, že to dělá i pro Andersonovy, aby pomohla nalézt jejich těla a jim se tak dostalo důstojného pohřbu. Ale v hloubi duše věděla, že to není pravda. Lákala ji myšlenka, že onu záhadu vyřeší. Netoužila po slávě. Šlo

o absurdní přesvědčení, že pokud obstojí ve výzvě s temnotou, učiní ze světa bezpečnější místo, i pro svoji dceru.

Šla Alici vzbudit vůní právě usmažených palačinek.

Skrýš z přikrývek byl domeček postavený za pomoci šňůr a kolíčků na prádlo na malé podestě na vrcholku schodiště, hned přede dveřmi na půdu. Mila odhrnula červeno-zelený tartan, který fungoval jako vchod, a do malé teplé jeskyňky pronikl paprsek světla.

Holčička zvedla rozčepýřenou hlavu z polštářů, které pokrývaly dubovou podlahu – zase spala se sluchátky iPodu v uších. Promnula si oči a zmateně se podívala na podnos v jejích rukou. „Vždyť není sobota," řekla a začala tušit, že změna v jejich rutině něco znamená.

Mila ihned změnila téma. „Dneska půjdeš po škole k Jane, dám o tom vědět její mámě."

„Proč?"

„Jedu do města, ale do večera se vrátím. Platí?"

Alice se znovu mlčky podívala na palačinky. Mila pochopila, že ji dcera podezřívá, že jí připravila její oblíbenou snídani jen proto, aby jí odpustila. A měla pravdu: svým způsobem popírala vlastní rozhodnutí udělat za předešlým životem tlustou čáru.

„Jedeš za ním?"

Mila si povzdechla. „Ne, nejedu za tvým otcem."

„Oukej."

Alice se jako vždy spokojila s první odpovědí, ale Mila si pomyslela, že pokud ji posedlost jejím otcem nepřejde, bude ji muset vzít k psychologovi. „Nicméně se vrátím domů včas na večeři."

„Dobře, mami."

To slovo ji vykolejilo, Alice ji takhle skoro nikdy neoslovovala. A když se tak stalo, Mile běhal mráz po zádech, protože pokaždé nabývala jistoty, že se jí dcera

snaží dát na srozuměnou něco důležitého, a nevěděla, jestli je schopná zachytit význam toho sdělení, či nikoli.

Podala jí tác se snídaní, javorovým sirupem a sklenicí mléka. „Finz se nevrátila ani dneska v noci," oznámila jí. „Možná se ji budeme muset vydat hledat do lesa."

Alice se zakousla do palačinky a informaci prostě jen zaregistrovala.

„Až dosnídáš, běž se připravit, školní autobus přijede za půl hodiny," řekla Mila a pak se šla také chystat.

Do rohu vestavěné skříně dříve uložila velkou krabici. Teď ji vytáhla ven a otevřela. Uvnitř byly glády, černé džíny, rolák a kožená bunda: oblečení, které ji svého času činilo neviditelnou. Byla tmavou skvrnou, která splývala s tisíci dalšími skvrnami, obklopená neustálým hemžením barev na zemi.

Ale na dně krabice ležel také další předmět, jejž už dlouho nepoužívala.

Vzala svůj starý mobil do ruky – zastaralý model, rozhodně ne smartphone – a zapojila ho do zásuvky, protože baterie už byla pěknou dobu vybitá.

Čekala ji řada telefonátů. Ze všeho nejdříve ale zavolala Shuttonové. „Dvanáct hodin," řekla, jakmile šéfka policie zvedla telefon. „Pak už se mě ta záležitost nebude týkat."

Na nádraží dojela starým hyundaiem. Nastoupila do vlaku, který odjížděl v sedm třicet, a po půl hodině dorazila do města. Jakmile vkročila na perón, metropole ji přivítala svým obvyklým lomozem, jenže Mila mu už odvykla. Díky jezeru zapomněla, co to znamená žít bez ticha. Najednou se cítila stísněně.

Na venkovním prostranství poznala starého přítele, který na ni čekal vedle kiosku s novinami, přesně jak

se dohodli. Simon Berish se nezměnil, stále se oblékal jako dokonalý gentleman: zdálky zaregistroval její pohled a zvedl paži.

„Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím," řekl jí. Zněl zklamaně.

„Ani já," přiznala Mila, přestože by ji to nemrzelo.

Dali si sbohem, potom co se rozhodla odejít od policie. Ještě si vybavovala jejich poslední rozhovor, když mu sdělila svoje úmysly. Třebaže to Mila výslovně neřekla, její plán spálit mosty s minulostí zahrnoval i jeho. Berish to přijal. Nakonec se rozloučili jako pokaždé, ovšem s vědomím, že už se nikdy neuvidí.

„Máš čas na kafe?" zeptal se jí.

„Spíš ne: Sudí na moji počest svolala briefing, začíná za dvacet minut."

Simon nenaléhal a ukázal jí směr. Vydali se k parkovišti.

Na nebi nad městem houstla šedá mračna. Už bylo po dešti a asfalt byl posetý malými kalužemi. Její bývalý kolega šel pár kroků před ní a záměrně se vyhýbal jejímu pohledu. Jelikož ho Mila znala, kladla si otázku, kdy vybuchne. Nemusela čekat dlouho.

„Pořád nemůžu uvěřit, že tě Shuttonová přesvědčila, aby ses vrátila," řekl Berish naštvaně.

„Já se nevrátila," opáčila Mila. „Zdržím se jen pár hodin."

„Vymazal jsem si tvoje číslo z kontaktů. Když mi ráno zvonil telefon, neměl jsem ani tucha, že jsi to ty, jinak bych to nezvedl."

Byl záměrně nevrlý, ale Mila věděla, že to v hloubi duše dělá pro její dobro. Rok předtím, aby jí situaci ulehčil, přijal Berish její místo v Předpeklí – tak se říkalo útvaru pro pátrání po pohřešovaných osobách. Rozhodně se nejednalo o nejžádanější místo v rámci oddělení, ale

on jí chtěl vyslat uklidňující signál: práce, kterou do té doby odvedla, nepřijde vniveč a lidé na fotografiích pověšených na zdech v síni ztracených kroků nebudou zapomenuti.

Dorazili k malému autu s mírně staženými okénky, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch. Berish zašátral v kapsách saka ve snaze najít klíče. Ve škvíře zadního okénka se objevil Hitchův čenich.

„Ahoj, krasavče," řekla Mila.

Hovawart zestárl, ale ihned ji rozpoznal. Zdálo se, že je alespoň on šťastný, že ji vidí.

„Jak jde život u jezera?" zeptal se po chvíli Simon, zatímco řídil v provozu pátečního rána. Mířili na oddělení federální policie.

„Jinak, a to mi stačí." V autě byla cítit příliš sladká vůně – konvalinka a jasmín. Nepřipomínala osvěžovač auta: možná že i v Berishově životě nastaly nějaké změny.

„A jak se má Alice? Necítíte se tam příliš samy?"

„Alice roste a ne, nejsme samy: máme i kočku, jmenuje se Finz."

Při slově „kočka" se Hitch neubránil zavrčení.

„Dobře děláte, že se odsud držíte dál, dost se to tady zhoršilo," poznamenal Berish. „Nevěř báchorkám o drastický redukci zločinu, novým míru mezi gangy a dalším podobnejm kravinám, co uslyšíš."

Šlo o takzvanou „Shuttonové metodu", která od té doby, co byla Sudí ve funkci, přinášela nečekané plody. Mila věděla, že se ve městě v posledních letech žilo rozhodně lépe, ale tato skutečnost její rozhodnutí odejít pryč nezvrátila.

Ani Berish té nenadálé změně příliš nevěřil. „Teď si může jít člověk večer do centra, zatímco před pár lety tam bylo liduprázdno. Ale je to všechno pravda?"

Skutečně, když člověk dřív vystrčil nos z domu po šesté hodině, v nejlepším případě mu hrozilo, že ho přepadnou, vzpomínala Mila.

„Kde jsou ti zločinci, zloději, násilníci, dealeři? Jistě, teď si můžeme zajít do kina nebo na zmrzlinu, aniž bychom se strachovali, jestli se za svými blízkými vrátíme živí a zdraví. Ale nikdo nedumá nad tím, kam se poděla všechna ta nenávist, která tu byla předtím…“

„Máš nějaký tip?“ zeptala se Mila, zatímco skrze rám předního skla pozorovala věžové domy, které jako by soutěžily, kdo se první dotkne nebe.

„Na povrchu to teď vypadá normálně, všechno se lesknе a třpytí… Ale zkus si zabrouzdat na webu a všimneš si, že to není normální ani trochu,“ prohlásil Berish. „Všichni jsou plní zlosti, přestože není jasné, kvůli čemu. Pak se, čas od času, trochu toho sajrajtu prodere z hloubky internetu ven, ale my tu událost považujeme za čistě náhodnou… Předvčírem nějakej chlápek zmlátil do krve jedenáctiletýho kluka jenom proto, že mu omylem vešel do záběru, když si smartphonem dělal fotku na sociální sítě.“

Berish není jen zklamaný policajt, pomyslela si Mila. Ví, co říká. Celé roky platil na oddělení za nejlepšího experta na výslechy. „Všichni chtějí mluvit se Simonem Berishem,“ tvrdili jeho kolegové a měli na mysli i ty nejnezlomnější zločince. Simon znal obyvatele města lépe než kdokoli jiný.

„Tahle záležitost s Enigmou nám tu ještě chyběla,“ řekl zničehonic policista a pak se na ni na okamžik zadíval. „Já vím, že tu jsi kvůli němu.“

Mila mu důvod své návštěvy ve městě neozřejmila. Pověděla mu pouze to, že ji oddělení požádalo o konzultaci ohledně jednoho případu, ale nezacházela do detailů. „Co si o tom myslíš ty?“ zeptala se, aniž to potvrdila.

„Vůbec se mi to nelíbí," prohlásil ustaraně. „Na oddělení je kolem toho moc velký rozruch, mám dojem, že nám neřekli všechno, že nám něco tají…"

Mila neodpověděla.

„Po předstíraném zděšení ze smrti Andersonových se na internetu rozpoutala bouře. Ti nejcivilizovanější policii vyčítají, že na statek poslala hlídku až mnoho hodin po žádosti o pomoc. Ale někteří už se začali zlobit i na samotné Andersonovy, a to kvůli tomu, že se zřekli technologické civilizace, protože žili se dvěma malými holčičkami na venkově, kde nebyla ani elektřina… Nejhorší jsou ale ti, co opěvujou toho potetovanýho psychopata." Berishův hlas potemněl. „Oslavujou jeho činy jako fanatici a člověk si uvědomí, že násilí se nezastavilo tu noc na tom opuštěným statku, ale odráží se dál jako seizmická vlna a přináší jenom další zkázu. Řekneš si, že ti fanatici tvoří jenom nepatrnou menšinu, ale pak si všimneš, že v tý mase je úřednice, student, otec rodiny. A co je nejhorší, vystupujou se svým obličejem a jménem."

„Jak si to vysvětluješ?"

Simon Berish se podrbal na bílé skráni. „Vyslýchal jsem a přiměl k přiznání desítky vrahů: vždycky nastala chvíle, kdy se i ti největší drsňáci styděli za to, co provedli. Většinou, když jsem zmínil jméno oběti. Byl to jen okamžik, ale dalo se jim to jasně vyčíst z pohledu… Možná jsme se opravdu zlepšili a zločinů vážně ubylo, jak tvrdí Shuttonová, ale běžní lidé jsou teď naprosto bezostyšní."

Zatímco Mila poslouchala Berishovy úvahy, nemohla se ubránit myšlence, že zpřetrhat s ním veškeré vazby bylo tím nejlepším řešením. Přátelství mezi dvěma policisty nemůže fungovat, pokud jeden z nich pověsí uniformu na hřebík, to je prostě pravidlo. Bývalý kolega s ní dokázal mluvit pouze o zločinech, o zavražděných lidech